

יצירת קשר שירות לקוחות

שער | חיפוש | חדשות | מאמרים | פסיקה | תיקה | כתבי טענות | טפסים | ספרות

בתאריך: 10/07/2006

בית משפט השלום תל אביב-יפו

בש"א 158304/04

בפני: 1. כב' השופט/ת נועה גרוסמן

מבקשים: 1. N.V. VELDA חברה בפירוק

- נגד -

משיבים: 1. אלקל עץ תעשיות בע"מ

ב"כ מבקשים: 1. עו"ד בלילשי

ב"כ משיבים: 1. עו"ד אלטשולר

פסק-דין

פסק דין

כללי:

בפני בקשה להכרזת פסק חוץ כאכיף, על פי חוק אכיפת פסקי חוץ, התשי"ח-1958 (להלן: "החוק").

פסק החוץ שאכיפתו מתבקשת, ניתן ביום 19.6.00 ע"י בית המשפט לענייני מסחר בעיר טונגן בבלגיה, בתיק שמספרו AR.A/00/1731 (להלן: "פסק הדין").

הבקשה לאכיפת פסק החוץ הוגשה ביום 4.3.04.

הצדדים באדיבותם הסכימו למתן פסק דין על יסוד הכתב. זאת בישיבת יום 6.9.05.

לאחר שהוגשו סיכומי הצדדים, הנני לפסוק בבקשה.

עמדת המבקשת:

המבקשת הינה חברה בלגית שעיסוקה ייצור ושיווק ריפוד כורסאות.

בפסק הדין נשוא התביעה, מונו עורכי הדין את ז'ף סכיפרס, ככונסי נכסים.

על פי פסק הדין נשוא הבקשה, חויבה המשיבה לשלם למבקשת סך של 4,712,112 פרנק בלגי השווים לסך של 116,810.21 יורו.

עוד נקבע, כי ריבית הפיגורים תהא בהתאם לחוק הבלגי, מיום 12.9.95 ועד תשלום החוב בפועל.

המבקשת עתרה לצרף לחיוב הוצאות נלוות בסך של כ- 2,000 יורו בגין שכ"ט, אישורי מסירה וכו'.

לגירסת המבקשת, פסק הדין ניתן במדינה אשר הסמיכה את מערכת השיפוט שלה להוציא פסק דין כזה בנסיבות העניין. **סמכותו של בית המשפט הבלגי**, נגזרת לטענתה, משני טיעונים עיקריים:

האחד, **בית המשפט הבלגי, בחן את סוגית סמכותו** בפסק דינו, אישר כי קיבל את מכתבה של ב"כ המשיבה הכופר בסמכותו, אך דחה את טענתה **"לאחר בדיקה מעמיקה"**. **ראו סעיף 16 לסיכומי המבקשת.**

השני, **קיים תנאי שיפוט ייחודי**, המקנה סמכות ייחודית לבית המשפט בטוגרן. המבקשת מסבירה כי על גבי חשבוניות המבקשת, שהועברו למשיבה, קיים תנאי שיפוט ייחודי לפיו, בכל מקרה של סכסוך, בתי המשפט של טוגרן בלבד יהיו מוסמכים. לשיטתה של המבקשת, קבלת תנאי המכירה, כפי שהם מופיעים על גבי החשבוניות, מספר רב של פעמים, מבלי להתנגד לתנאי השיפוט הייחודי, מעידה על הסכמתה להתדיין בפני בית המשפט הבלגי. שכן, לטענתה של המבקשת, לא יעלה על הדעת כי חברה המורגלת ביחסים מסחריים עם חברות זרות, לא תעניין בקפדנות בתנאי המכירה. מה גם, שבית המשפט הבלגי קבע, כי תנאים אלה היו ידועים למשיבה, ואין לבית משפט זה לבחון קביעה עובדתית שהוכחה, מאחר ואינו יושב כערכאת ערעור על בית המשפט הבלגי. **ראו סעיף 4 לתשובות לשאלות מטעם המשיבה וסעיפים 18-23 לסיכומי המבקשת.**

המבקשת מוסיפה ומציינת כי לו הייתה המשיבה מתייצבת לדיון, לא היה בכך בכדי להקנות סמכות לבית המשפט הבלגי. אך יחד עם זאת, הסכמתה לתנאי השיפוט הייחודי, מאיינת את טענתה כי פסק הדין ניתן בחוסר סמכות. **ראו סעיפים 17,23 לסיכומי המבקשת.**

כל הצדדים לבקשה, כפופים לדין הבלגי או לסמכותו של בית המשפט בטוגרן.

פסק הדין הינו סופי ולא ניתן לערעור בבלגיה, המדינה בה ניתן. לא הוגש עליו ערעור, בהתאם ל **נספח ג'** לבקשה, ולפיכך, הפך חלוט. **ראו גם סעיף 11 לסיכומי המבקשת.**

החייב שבפסק הדין ניתן לאכיפה על פי הדינים של אכיפת פסקי דין בישראל, ותכנו של הפסק אינו סותר את תקנת הציבור. **ראו סעיף 12 לסיכומי המבקשת.**

פסק הדין הינו בר ביצוע בבלגיה, המדינה בה ניתן. **ראו סעיף 13 לסיכומי המבקשת.**

המבקשת צרפה חוות דעת של עו"ד **אלאן פיליפ היטר** (להלן: **"המומחה"**), כ **נספח ד'** לבקשה התומכת בגרסתה המפורטת לעיל (**להלן: "חו"ד המומחה"**). המבקשת סבורה, כי חו"ד המומחה עונה על דרישות הפסיקה בענין וכי יש לקבלה בהעדר ראיה לסתור. **ראו סעיף 25-28 לסיכומי המבקשת.**

זאת ועוד, לגרסתה של המבקשת, תביעתה הומצאה כדין למשיבה, כפי שעולה מ **נספח ה'** לבקשה. המבקשת סבורה כי טענותיה של המשיבה בדבר ליקויים בפרוצדורה הבלגית, בקביעת חבותה, לכאורה, מבלי שניתן לה יומה, מהוות אך תירוץ להתנהלות הרשלנית. המבקשת טוענת כי מעבר להיות המשיבה מיוצגת בתקופה הרלוונטית, הרי שגם צורך תרגום

למסמכי בי-הדין שנמסרו לה, טופס הסבר באנגלית ומכתב מהנהלת בתי המשפט המפנה לרשות השיפוטית בחו"ל או לעו"ד המתמצא בחוקי המדינה הזרה. לא זו אף זו, טענה זו עלתה לראשונה בתשובתה לבקשה זו. **ראו סעיפים 29-33 לסיכומי המבקשת.**

המבקשת גורסת כי למשיבה ניתנה הזדמנות נאותה לטעון טענותיה ולהביא ראיותיה. לגרסתה, המשיבה זומנה כדין, היה סיפק בידיה להכין הגנתה ולהתייצב לדין שנערך כארבעה חודשים לאחר המצאת המסמכים ואף ביום 12.05.00, מפרק המבקשת שלח בדואר אלקטרוני הודעה לב"כ המשיבה, המתריעה בפניה על אפשרות לקבלת פסק דין בהעדר הגנה. **ראו סעיפים 34-40 לסיכומי המבקשת.**

כמו כן, פסק הדין הומצא למשיבה כדין.

באופן כללי, המבקשת טוענת כי בית המשפט בישראל אינו יושב כערכאת ערעור על בית הדין הזר ואין לבחון בשלב של אכיפה, קביעות עובדתיות שהוכחו בבית המשפט הזר. טענות עובדתיות לרבות, טענות הקיזוז של המשיבה ומעמדן של החשבוניות לענין הוכחת החוב, מקומן היה בפני בית המשפט הבלגי ואין להעלותן בשלב אכיפת פסק הדין. לשיטתה של המבקשת, טענות אלה אף לא נכנסות בגדר ההגנות בסעיף 6 לחוק. **ראו סעיפים 41-44 לסיכומי המבקשת וסעיף 9 לתגובת המבקשת.**

באשר לטענות המשיבה בדבר קיום הליך תלוי ועומד בישראל בהגישה בקשה למתן סעד הצהרתי נגד הנהלת בתי המשפט בישראל בהפ (שלום-ת"א) 176590/00 (להלן: "**המרצת הפתיחה**"), המבקשת סבורה כי המרצת הפתיחה אינה נופלת בגדר ההגנה של סעיף 6(4) לחוק לאור אי זהות הענין ואי זהות הצדדים.

כאמור, פסק הדין ניתן ביום 19.6.2000 והבקשה דנן הוגשה ביום 04.03.04. המבקשת סבורה כי לא חלפה תקופת ההתיישנות וכי אין רלוונטיות לטענת שיהוי, שהועלתה ע"י המשיבה.

עמדת המשיבה:

המשיבה מתנגדת להכריז על פסק הדין כאכיף. לשיטתה, המבקשת לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה לפי **סעיף 3 לחוק** ולחלופין, נסיבות המקרה דנא נופלות לגדר ההגנות ב **סעיף 6 לחוק**.

המשיבה הינה חברה פרטית ישראלית, העוסקת ביבוא ושיווק רהיטים, וניהלה קשרי מסחר עם המבקשת.

כנגד המבקשת ניתן צו פירוק. לגרסתה של המשיבה, במועד כניסת המבקשת להליכי פירוק, המבקשת נותרה חייבת למשיבה סכומי עתק בגין משלוחי סחורה שהגיעו באיחור ו/או לא סופקו. **ראו סעיף 5 לתצהירו של מר אלקלעי, מנהל המשיבה.**

המשיבה טוענת כי קיזזה את חובותיה של המבקשת כנגד כספים שהייתה חייבת לה באופן שוטף, ואף הודיעה על כך כדין עוד בשנת 1995, כעולה מ **נספח א'** לתשובה. לגרסתה, מעולם לא הודתה בחובות הנטענים. לא זו אף זו, הנזקים הכספיים שנגרמו לה, לגרסתה, גבוהים מהסכום הנתבע ע"י המבקשת, דבר שלא נדון ע"י בית המשפט הבלגי. **ראו סעיפים 6,7,14,18,19 לתצהירו של מר אלקלעי, מנהל המשיבה וסעיף 46 לסיכומי המשיבה.**

באשר לחשבוניות שהונפקו ע"י המבקשת, הרי שאלה הונפקו טרם אספקת הסחורה ואין יכולות להוות אף ראיה לכאורה לחוב הנטען. **ראו סעיף 20 לתצהירו של מר אלקלעי, מנהל המשיבה.**

לגרסת המשיבה, על אף שקבלה צו ההתייצבות לדין, מעולם לא ניתנה לה הזדמנות נאותה לטעון טענותיה ופסק הדין ניתן בהעדר ההתייצבות. לפיכך עומדת לה ההגנה בסעיף 6(א)(2) לחוק. **ראו סעיפים 4,34 לסיכומי המשיבה.**

זאת ועוד, צו ההתייצבות נושא את הכותרת משרד ההוצאה לפועל, במסגרתו נתבקשה המשיבה להגיע לבית המשפט לענייני מסחר בטונגרן, במטרה להכריז על תביעות המבקשים כקבילות ומבוטסות. לשיטתם, מכאן עולה כי עוד בטרם נדונה התביעה, התקבלה החלטה בדבר חבות המשיבה, דבר המעלה סימני שאלה בדבר תקינות הפרוצדורה בהליך. **ראו סעיפים 8-9, 17 לתצהירו של מר אלקלעי, מנהל המשיבה.**

המשיבה סבורה כי, פסק הדין נוגד את תקנת הציבור בישראל בהינתנו בלא ליתן למשיבה יומה בפני בית המשפט. **ראו סעיפים 2,23-32 לסיכומי המשיבה.**

ביום 27.04.00, המשיבה, פנתה בכתב, באמצעות בא כוחה, לבית המשפט הבלגי וטענה לחוסר סמכותו לדון בבקשה. טענותיה בדבר העדר סמכות לא זכו לתשובה עניינית, לגרסתה ונדחו, כפי שעולה מפסק הדין. לטענתה, לא התייצבה בבית המשפט הבלגי בפועל, כדי למנוע טענות בדבר רכישת סמכות. **ראו סעיפים 11-13 לתצהירו של מר אלקלעי, מנהל המשיבה וסעיף 5,35,36 לסיכומי המשיבה.**

המשיבה סבורה כי המבקשת לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה לפי סעיף 3 לחוק וכי לא הוכחה כנדרש מקור סמכותו של בית המשפט הבלגי. **ראו סעיפים 2,12,13,18,19 לסיכומי המשיבה.**

המשיבה טוענת כי חוות דעת המומחה המצורפת לבקשה, לוקה בפגמים מהותיים, בין היתר, אינה מפנה להוראות הדין הזר, למעט ענין מועדי הערעור, אלא רק חוזרת על חלק מהתנאים הקבועים בחוק. המשיבה אף סבורה כי חו"ד המומחה אינה יכולה להחליף תצהיר כנדרש עפ"י דין. **ראו סעיפים 15-16 לתצהירו של מר אלקלעי, מנהל המשיבה וסעיפים 1,8,15,16,18,19 לסיכומי המשיבה.**

המשיבה אף טענה, כי בית המשפט הבלגי אינו הפורום הנאות ואף פעל בניגוד להוראות אמנת האומות המאוחדות בדבר חוזים למכר טובין בינלאומי שנחתמה בווינה, המחייבים את החלת הוראות האמנה ולא את החוק הבלגי. **ראו סעיף 6,37 לסיכומי המשיבה.**

המשיבה גורסת כי, המבקשת פעלה בניגוד לתקנה 354 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד - 1984 (להלן: "תקסד"א") ולא צרפה תצהיר התומך בעובדות הנטענות על ידה. לעומתה, המשיבה צרפה תצהיר, השולל את העובדות הנטענות ע"י המבקשת, שלא נחקר. **ראו סעיפים 3,9 לסיכומי המשיבה.**

ביום 17.05.00, המשיבה עתרה לבית המשפט השלום בתל אביב בבקשה להצהיר כי כתבי בי-הדין נושא הבקשה לא הומצאו לה כדין (הפ 176590/00, נספח ד' לתשובה). המשיבה אף הצהירה על כוונתה לעתור לבית המשפט בישראל במכתבה מיום 27.04.00 לבית המשפט בבלגיה. פסק הדין בבלגיה ניתן טרם קבלת הכרעה שיפוטית בבית המשפט בישראל לענין מסירת המסמכים. **ראו סעיפים 21-22 לתצהירו של מר אלקלעי, מנהל המשיבה.**

המשיבה הוסיפה וטענה, כי בהתנהלות המבקשת יש משום שיהוי וזיזון על טענותיה. שכן, הטיעונים בדבר חובה של המשיבה לכאורה, נולדו בשנת 1995.

רק בפברואר 2000, נשלח למשיבה צו ההתייצבות ורק במרץ 2004 הוגשה הבקשה דנן. לגרסתה של המשיבה, בהעדר נקיטת פעולה במשך 4.5 שנים רצופות לגביית החוב, ע"י המבקשת, יש משום הכרה בטענות הקיזוז של המשיבה, מניעות והשתק. **ראו סעיפים 23-24 לתצהירו של מר אלקלעי, מנהל המשיבה וסעיף 7,42-44 לסיכומי המשיבה.**

זאת ועוד, לטענת המשיבה, מאחר ו"צו ההתייצבות" שנשלח אליה אינו בגדר תביעה, יתכן שאין בכך בכדי לעצור את מרוץ ההתיישנות והשיהוי.

המשיבה סבורה, כי אין לאכוף פסק דין של בית משפט זר שאינו מכבד אמנות בינלאומיות. ראו סעיפים 40,41 לסיכומי המשיבה.

לדידה של המשיבה, המבקשת כשלה הן בהרמת נטל ההוכחה והן בהרמת נטל השכנוע ולפיכך יש לדחות את בקשתה. ראו סעיף 22 לסיכומי המשיבה.

דיון:

סעיף 3 לחוק קובע את התנאים הנדרשים לאכיפת פסק חוץ כדלקמן:

3. בית-משפט בישראל רשאי להכריז פסק-חוץ כפסק אכיף אם מצא שנתקיימו

בו תנאים אלה:

(1) הפסק ניתן במדינה שלפי דיניה בתי-המשפט שלה היו מוסמכים לתת;

(2) הפסק אינו ניתן עוד לערעור;

(3) החיוב שבפסק ניתן לאכיפה על פי הדינים של אכיפת פסק-דין

בישראל, ותכנו של הפסק אינו סותר את תקנת הציבור;

(4) הפסק הוא בר-ביצוע במדינה בה הוא ניתן.

על המבקש לאכוף פסק חוץ, לצרף, בין היתר, תצהיר לבקשה כפי שנקבע בתקנה 354 לתקסד"א לאמור:

לבקשה יצורפו —

(1) העתק מפסק-החוץ שאישרה רשות מוסמכת של המדינה שבה ניתן;

(2) תצהיר לאישור העובדות המוכיחות את קיומם של כל אחד מהתנאים הנקובים בסעיף 3 לחוק.

חובת ההוכחה בדבר קיום תנאי סעיף 3 לחוק מוטלת על כתפי המבקשת.

לענין זה ראו פסק דינה של כבוד השופטת פרוקצ'יה, רע"א 2214/00 קרלו נובילי רובינטריה ס.פ.א. חברה שמושבה באיטליה נ' משה קטן בע"מ, פד נד(4), 403, 407-408 :

"... נקודת המוצא בעניין זה הינה כי חובת ההוכחה בדבר קיומם של כל התנאים הקבועים בסעיף 3 לחוק רובצת על המבקש את אכיפת פסק החוץ, ובין היתר עליו הנטל להוכיח כי הפסק אינו ניתן עוד לערעור (ראה ע"א 541/77 הנ"ל [2], בעמ' 705). בדרך כלל עשוי המבקש אכיפה לצאת ידי חובת ההוכחה אם צירף תצהיר לאישור העובדות המבקשות לבסס את קיומם של כל התנאים שבסעיף 3 לחוק ואת המסמכים הנדרשים על פי תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 בעניין אכיפת פסקי חוץ. בעשותו כן עובר הנטל

המשני להפריך קיומו של תנאי זה או אחר הנדרש לאכיפה לשכמו של המשיב, אם הוא מתנגד לבקשת האכיפה. ואכן, על פי תקנה 356 לתקנות סדר הדין האזרחי, אם רצה משיב להתנגד, עליו להגיש תשובה, והיה והוא כופר בקיומו של אחד התנאים הנקובים בסעיף 3, עליו לצרף תצהיר על כך לתשובתו. אם לא הגיש תשובה כאמור, לא יורשה להתנגד לבקשה. יוצא מכך, כי אם לא הגיש המשיב תשובה שיש בה משום כפירה בקיומו של תנאי זה או אחר מסעיף 3, לא יורשה להעלות טענת כפירה כזו בדיון. עם זאת הדעת נותנת כי אם העלה כפירה כזו וטען והצהיר כי תנאי כלשהו האמור בסעיף 3 לא נתקיים, חוזר הנטל הראשוני לשכם המבקש לבסס את טענתו כי התנאי אכן התקיים. אם לא

X

השכיל לבססה, נשמט היסוד מבקשת האכיפה."

המבקשת, לא תמכה טענותיה בתצהיר כנדרש בתקסד"א, אך צירפה חוות דעת מומחה, השקבחו"ד מומחה שצורפה לבקשתה.

יש לציין, כי ניתן להציג חוות דעת מומחה, כראיה לכאורה לאמור בה ללא עד מגיש ומאמת. לענין זה ראו: יעקב קדמי, **על הראיות** (2003) חלק שני, 809.

ברם, בחוו"ד המומחה הנ"ל, לא הובאו חוקי בלגיה הרלוונטיים עצמם ודיניה, אלא צוינו התנאים הקיימים בחוק בכלליות. זאת, למעט התייחסות מפורטת יותר להוראות הרלוונטיות לסעיף 3(2) בחוק, זאת, גם בלא להביא את לשון החוק ככתבו וכלשונו.

הלכה פסוקה היא כי אין די בעדות מומחה בלבד להוכחת דין זר, אלא יש להביא את החוקים הזרים עצמם.

ראו דברי כבוד השופט כהן בע"א 406/62 סלים ששון זילכה נ נעים יוסף דלומי, פ"ד יז 904:909,

"... אין מוכיחים בבתי המשפט בישראל חוקי מדינות זרות אלא על ידי הבאתם ככתבם וכלשונם, ותירגומם ופירושם מפי המומחה."

שצוטט, בין היתר, גם בה"פ (מחוזי י-ם) 312/96, ריטה שוואלברג נ' מיכאל לוי מטר (2005), פורסם באתר נבו.

ראו גם דבריה של סיליה וסרשטיין פסברג בספרה פסקים זרים במשפט הישראלי, הדין והגיונו (1996) 26:

"... שלא כתנאים מהמשפט הישראלי, אשר די בעובדות בלבד להוכיח את קיומם, נראה שכדי להוכיח את קיומו של תנאי המעוגן בדין זר - אשר נתפס בעצמו כעובדה במשפט הישראלי, צריך להוכיח גם את הדין הזר וגם את העובדות המוכיחות את קיומו של התנאי. על כן, התצהיר, שצריך לאשר את העובדות המוכיחות את קיומם של תנאים אלה, צריך לכלול הוכחה של הדין הזר הנוגע לענין ..."

כבוד השופטת בייניש בע"א 6796/97 ברג יעקב ובניו (רהיטים) בע"מ נ' East Berg Imports Inc. פד נד(1) 697, 710 מפנה אף היא לדבריה של המלומדת וסרשטיין פסברג בספרה, וקובעת כי אין להסתפק בטענה סתמית של המצהיר כי נתקיימו תנאי סעיף 3 לחוק, אלא יש לפרט את העובדות הרלוונטיות להוכחת תנאי סעיף 3, לרבות הדין הזר, שאף הוא עובדה הטעונה הוכחה, בתצהיר.

בחוו"ד המומחה, מציין המומחה כי התנאי ב סעיף 3(1) לחוק מתקיים, לאור קביעתו של בית המשפט הבלגי, בהתאם לתנאי המכירה שצוינו על גבי החשבוניות. המומחה לא הפנה לדין ממנו הוא למד כי לבית המשפט הבלגי הייתה סמכות לדון בתביעה נשוא הבקשה דנן, ואף לא הביא אותו ככתבו וכלשונו. המבקשת אף לא צרפה לבקשתה את תנאי המכירה על גבי החשבוניות, על פיהם נטען כי לבית המשפט הבלגי קנויה סמכות שיפוט ייחודית.

המשיבה כפרה בסמכותו של בית המשפט הבלגי, כפי שאף ציינה בפנייתה אליו מיום 27.4.00. המבקשת לא עמדה בנטל השכנוע ואף לא השכילה להביא כראוי את ראיותיה ולפיכך לא עמדה בחובת ההוכחה הנדרשת באשר לקיומו של התנאים הנדרשים לאכיפתו של פסק הדין המפורט בסעיף 3(1).

באשר לקיומו של התנאי ב סעיף 3(2) לאכיפתו של פסק הדין, מאחר והמשיבה לא כפרה בהתקיימותו של תנאי זה, אני קובעת כי הוא מתקיים.

באשר להתאמת תוכנו של פסק הדין לתקנת הציבור כנדרש בסעיף 3(3) לחוק, המשיבה סבורה כי, פסק הדין נוגד את תקנת הציבור בישראל בהנתנו בלא ליתן למשיבה יומה בפני בית המשפט. המבקשת התייחסה לתנאי זה בכלליות בחוו"ד המומחה בציינו בהתייחסו לסעיף 3(3) לחוק, כי "אין סיבה לחשוש שתנאי זה אינו מתמלא בענין הנדון" (עמ' 2 לחוו"ד המומחה).

"... הלכה פסוקה ומושרשת היא, כי רק לעיתים נדירות נדחה אכיפתו של פסק חוץ מטעמים של תקנת הציבור. אכן, אותה תקנת ציבור שהוראת סעיף 3(3) לחוק האכיפה מדברת בה, תקנת ציבור "חיצונית" היא (ordre public externe) - להבדילה מתקנת ציבור "פנימית" (ordre public interne) - ותקנת ציבור זו עניינה "בערכי-יסוד של

מדינה ושל חברה, במוסר, בעדק ובהגנות, ורק אם מתנגש פסק-חוץ באחד מאלה כי אז נדחה אותו מפנינו ... [טענה על דבר היותו של פסק-חוץ מוטעה או גורם אי-צדק לא יהיה די בה": ע"א 1137/93 אשכר נ' היימס, פ"ד מח(3) 641, 652. וכפי שהתבטאנו במקום אחר (בנושא של הסגרה), תקנת ציבור חיצונית עניינה הוא "בעקרונית-יסוד, בהשקפות-עומק ובאינטרסים נעלים של החברה והמדינה" (ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337, 346). ראו עוד: ע"פ 3439/04 בזק (בוזגלו) נ' היועץ המשפטי לממשלה (טרם פורסם), בפסקה 15 לפסק-הדין..."

ראו: ע"א 4949/03 בולוס גד בע"מ נ' GLOBE MASTER MANAGEMENT LTD, אתר נבו www.nevo.co.il.

לא שוכנעתי כי נקבעה חבותה של המשיבה, לגרסתה, עוד לפני הדיון על אף שהמסמך שנמסר לה נשא את הכותרת "צו התייצבות" ולפיכך לא מצאתי כי פסק הדין סותר את תקנת הציבור. יחד עם זאת, אני דוחה את טענתה של המבקשת כי למשיבה ניתנה הזדמנות נאותה לטעון טענותיה ולהביא ראיותיה ואני מקבלת את טענתה של המשיבה בדבר קיומה של ההגנה ב סעיף 6(א)(2) לחוק, לפיו, לא יוכרז פסק חוץ אכיף, אם האפשרות שנתנה לנתבע לטעון טענותיו ולהביא ראיותיו לא הייתה סבירה. למשיבה היו טענות טובות לגופו של ענין, הן לענין הסמכות והן לענין טענות הקיזוז שנתמכו במסמכים. תשובתו של בית המשפט הבלגי למכתבה של המשיבה היה בפסק דינו, כך שהאפשרות שהייתה למשיבה להביא את שאר טענותיה בפניו, לרבות לענין הקיזוז, לא הייתה סבירה.

המשיבה כפרה בקיומם של תנאי סעיפים 3 (1) ו- 3(3) לחוק. ברם, המבקשת, הטוענת להתקיימותם של כל תנאי סעיף 3 לחוק, לא תמכה את טענותיה כנדרש. בהעדר פרוט כנדרש בחו"ד המומחה, כמפורט לעיל, אני קובעת כי המבקשת לא עמדה בנטל הוכחת קיום מלוא התנאים הנדרשים לאכיפת פסק הדין.

המשיבה זנחה בסיכומיה את טענותיה בדבר התיישנות, בעיתיות בהמרת הסכום הנתבע למטבע ה"אירו" והגנה מפני אכיפה עקב הליך תלוי ועומד.

יחד עם זאת, המשיבה סבורה כי יש משום שיהיו בהתנהלות המבקשת, שתבעה רק לאחר כארבע וחצי שנים, ע"י כונס נכסים מטעמה וכן בקשה את אכיפת פסק הדין כארבע וחצי שנים מיום מתן הפסק. גם אם יש טעם לפגם בהתנהלות המבקשת לענין זה, הרי שלא מדובר בהגנה מפני אכיפת פסק חוץ במסגרת החוק.

המשיבה אף טוענת כי אין לאכוף פסק חוץ של מדינה שאינה מכבדת אמנות בינלאומיות. סעיף 4 לחוק, דורש הדדיות באכיפת פסקים של בתי המשפט בישראל. המשיבה לא טענה כי בית המשפט הבלגי אינו אוכף פסקי דין של בתי המשפט בישראל. הגם שכיבוד אמנות בינלאומיות מעיד על נכונות המדינות לשתף פעולה במסגרת העמים, הרי שלא מדובר בתנאי לאכיפת פסק חוץ ולפיכך לא אדרש לטענה זו במסגרת פסק הדין.

סיכום:

המשיבה כפרה בקיומם של תנאי סעיפים 3 (1) ו- 3(3) לחוק וטענה להגנה כמפורט בסעיף 6(א)(2) לחוק. המבקשת, הטוענת להתקיימותם סעיפים 4,5 וכן של כל תנאי סעיף 3 לחוק, לא תמכה את טענותיה בתצהיר. בהעדר תצהיר ואף לגופו של ענין, בהעדר פרוט כנדרש בחו"ד המומחה, כמפורט לעיל, אני קובעת כי המבקשת לא עמדה בנטל הוכחת קיום מלוא התנאים הנדרשים לאכיפת פסק הדין.

אשר על כן, בקשת המבקשת להכריז על פסק הדין כפסק אכיף נדחית בזה.

המבקשת תישא בהוצאות המשיבה בסך 7,000 ש"ח בצרוף מע"מ הפרשי הצמדה וריבית

כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.